

Lily III – Staal

Leesexemplaar

Eerder verschenen in deze reeks:

Lily

Lily II - Storm

Dit boek bevat enkele verwijzingen naar zelfdoding,
die ook bij jou donkere gevoelens kunnen oproepen of versterken.

Blijf niet alleen met je gedachten. Neem iemand in vertrouwen.

Dat kan ook anoniem op
zelfmoord1813.be (Vlaanderen) en 113.nl (Nederland).

Voor mijn pleegzoon

TOM DE COCK

IVV

STAAL

PELCKMANS

PAN EUROPEAN AIRLINES

ANYWHERE TO

EUROPEAN LINES

TO ANYWHERE

Onze planeet is een eenzaam stofje in de oceaan van de kosmische nacht. In al die duisternis – in al die eindeloze ruimte – is er niks wat erop wijst dat er hulp van buitenaf komt om ons tegen onszelf te beschermen. Dat zullen we zelf moeten doen.

– Carl Sagan in *Pale Blue Dot*, 1994 (vrij vertaald)

PROLOG

Leesvoorbeeld

De appeltaart onder de stolp staarde hem aan, en Null Evans staarde terug.

Hij wachtte rustig zijn beurt af. Pulkte afwezig aan de rafelige boodschappentas. Wiebelde wat heen en weer op All Stars, waar je zijn linker dikke teen doorheen kon zien.

‘Tiha. Wat zal het zijn?’ vroeg de jonge bakkersvrouw bars aan de klant voor hem. Tiha, een schraal scharminkel van een meisje, deed alsof dat géén idiote vraag was, en bestelde een brood.

In het rek achter de bakkersvrouw lagen acht broden. Verder was er geen andere koopwaar in de winkel te bespeuren.

Op die ene appeltaart onder de stolp na. Hoog op de groezelige toonbank van gebarsten glas. Het houten meubilair, de spiegel aan de muur, de vergeelde poster die een margarinemerk aanpreef dat al een eeuw niet te verkrijgen was: alles in de bakkerij zat onder een laagje stof en vet, en zag eruit alsof het al meermaals uit elkaar gevallen en weer hersteld was. Maar niet de appeltaart, nee: die glansde van rijkelijke malsheid, die blonk van zoete extase.

Het was een dikke cake waar de schijfjes fruit goudgeblakerd doorheen gloeiden. Met chirurgische precisie in parten verdeeld en uitgesteld op een kristallen standaard. Als een exclusief kroonjuweel.

Buiten Tiha en Null waren er nog twee jongemannen, die achter hen druk in gesprek waren.

‘Kijk jij vanavond naar de eedaflegging van de nieuwe Elder?’

‘Tuurlijk. Zo’n gelukzak. Wil ik zien. En jij?’

‘Ik weet het niet. Het is zo zielig.’

‘Zielig?’

‘Zo eenzaam. Zo oud.’

Tiha kreeg haar brood, schoof wat vuile muntstukken over de toog en ritste haar jas dicht. De deur siste.

Null Evans vulde de vrijgekomen ruimte voor de kassa. Hij veegde een lok sluike bruin haar terug achter zijn oor. Zijn hele uiterlijk toeterde GOEDE GENEN! GOEDE GENEN! De krachtige gelaatstreken van een vitale twintiger, brede schouders, sterke armen, sportief postuur. Onder zijn opvallende jas droeg hij een afgewassen basketshirt, dat zijn borstspieren stevig knuffelde. Zijn wangen waren scherp afgelijnd, zijn stoppelbaardje perfect geschoren. De mooiste man van het dorp. Dat ontging zelfs de bakkersvrouw niet.

‘Null Evans!’ kigde ze toen ze hem zag, waarbij ze een stippellijn met rotte tanden bloot lachte.

‘Hoi, Tris.’

‘Hoe gaat het met die prachtige drieslag van je?’

‘Met de kinderen alles prima’, sprak Null terug.

Ze hadden dit gesprek elke ochtend. Het was even uitgerafeld als de rest van dit etablissement, dit dorp, hun land.

Zijn ogen schoten van haar vuile schort naar haar ranzige nagels, haar zweterige voorhoofd, het haar dat in dikke slierten tegen haar schouders plakte. Ze was hooguit twee-, drieëntwintig, maar het viel hem vandaag pas op hoe uitgeblust ze eruitzag. Net als iedereen hier.

‘Wat zal het zijn?’ vroeg ze. Ze had dat zinnetje al zo vaak gezegd dat het meer als een bevel klonk dan als een oprechte vraag.

‘Een brood graag, Tris’, bestelde Null. En terwijl Tris zich automatisch omdraaide naar het rek met de zeven overgebleven broden, voegde hij er nerveus aan toe: ‘En een stuk appelcake. Alsjeblieft.’

Het gesprek van de twee jongens achter hem viel midden in een zin stil. De bakkersvrouw verstijfde. Haar schouders zakten een klein beetje in. Zonder hem aan te kijken knikte ze.

Ze liet zijn brood in de boodschappentas glijden. Toen reikte ze naar twee gele rubberhandschoenen onder het blad van de toonbank. Behoedzaam haalde ze de stolp van de appeltaart. Ze leek haar adem in te houden, terwijl ze heel voorzichtig één moot met een taartschep in een kartonnen doosje tilde.

Null betaalde het brood en keek haar vragend aan.

‘De taart is gratis, Null’, prevelde de bakkersvrouw. En daarna een bijna onhoorbare: ‘Proficiat.’

Ook de twee andere klanten stamelden ‘proficiat’ toen hij hen voorbijliep, met het taartdoosje op zijn open handpalm.

In het sas tussen de binnen- en buitendeur van de winkel trok hij de rits van zijn lange jas dicht, over zijn gezicht heen, helemaal tot boven op zijn kruin. In dezelfde vliegensvlugge beweging tikte hij tegen de cilinder bij zijn heup, zodat de zuurstof door zijn pak begon te circuleren. De groezelige winkel deur piepte toen hij de straat op stapte.

Een auto rammelde grommend voorbij. Door de plastic spleet in zijn dichtgeritste jas bekeek Null het kleine taartdoosje op zijn hand. Het was zo’n beetje het mooiste dat hij ooit gezien had in zijn negenentwintigjarige bestaan.

Nu ja. Bijna dertigjarige, om eerlijk te zijn.

De doos was bedrukt met een reliëf van rode en groene krullen op een blauwe achtergrond, met hier en daar een witte sneeuwvlok. VROLIJK KERSTFEEST stond er in sierlijke letters op. Het was juli, maar Null en zijn dorpsgenoten hadden al heel lang geleden geleerd om niet kieskeurig te zijn. Zeker waar het taartdozen betrof.

Belgerinkel. Een klein jongetje op een rode fiets rolde hem voorbij, net als hij van top tot teen luchtdicht opgesloten in zijn jas.

‘Hoi meneer E!’

‘Hoi, Sifir.’

Het leek alsof Sifir nog iets wilde zeggen, maar toen hij de taartdoos zag werden de ogen achter zijn masker groot en zette hij het op een trappen.

Null sloeg de hoek om. De buurman stond met een verfkwast over zijn tuinhek gebogen, eveneens van top tot teen bedekt.

‘Hoi, Null!’ groette de buurman hem, terwijl hij een lik witte verf op een van de spijlen smeerde.

‘Dag, Harom’, antwoordde Null bij het passeren.

De voortuin van Harom was, net als alle andere voortuinen in de wijk, zo dor als een woestijn. Toch lag de hele straat er perfect geharkt bij.

‘Nou! Proficiat!’ riep de buurman hem nog na toen hij de taartdoos opmerkte. Null antwoordde niet en doorkruiste zijn eigen, meticulous onderhouden voortuin. Midden op het tuinpad hield hij halt om een kiezelsteentje op te rapen en het terug bij de rest in het perkje zonder bloemen te gooien. Opperuimd staat netjes.

Toen hij weer opstond, schrok hij zich een hoedje. Op de voordeur hing een kindertekening.

GELUKEGE VERJARDAG PAPA schreeuwde een kopvoeter

met groene ogen onder een regenboog.

Null slikte en stak zijn sleutel in het slot.

‘Verrassing!’

Hij had zijn kapjas nog niet opengeritst, of er werd een papieren hoedje op zijn hoofd gepleurd.

In de tijd die hij bij de bakker had gependeed, waren het huis en zijn bewoners getransformeerd. Overal hingen slingers van oude lompen en verscheurde kranten. Zijn vrouw had haar bolletjesjurk aan, haar haar samengebonden en héél zuinig een laagje van haar enige lipstick aangebracht. Hij smolt bijna ter plekke voor haar natuurlijke schoonheid. Ze liep breedlachend op hem toe en drukte haar volle rode lippen op de zijne.

‘Papa!’ schaterde een klein stemmetje.

Kleine Tre reikte naar zijn hand en trok haar papa mee naar de keukentafel. Zijn stoel was versierd met een rode sjaal in een knullige strik. Zijn andere dochter, Ba, die tien was en in elk opzicht het evenbeeld van haar moeder was, zette de borden klaar.

En o wonder, zelfs hun zoon, San, was op dit vroege uur al op en had zelfs zijn haar uit zijn ogen gekamd. Hij keek verveeld toe, leunend tegen de buffetkast, pulkend aan een puist. De puberteit sloeg ook in de tweeëntwintigste eeuw nog steeds genadeloos toe.

Wat Shunya had moeten doen om aan echt vlees te komen, zou Null voor altijd een raadsel blijven, maar er verscheen een pan met eieren én spek op tafel. Tre, Ba en San likten letterlijk hun bord leeg. Null en Shunya keken het even aan, en deden toen hetzelfde.

Het hele gezin likte en lachte, in een moment van perfecte harmonie.

‘Taart, papa!’ piepte Tre toen, popelend van ongeduld.

‘Ja paps, tijd voor je taart’, bromde San instemmend.

‘Ba! Nee!’ schreeuwde hun moeder vol afgrijzen. Hun middelste kind was opgestaan om de taartdoos van het aanrecht te halen, en werd nog net op tijd door Shunya aan de kant geduwd. ‘Laat mij maar, liefje. Geef me de ovenwanten even.’

Ietwat gehandicapt door de kolossale ovenwanten pulkte Shunya de doos open. Nadat ze zelf een ogenblik betoverd naar de glanzende wulpsheid van de appelcake had gestaard, prikte ze er een klein geel kaarsje middenin. Daarna liet ze de taartpunt op een vrolijk, felgekleurd bordje glijden, streek een lucifer aan en schuifelde traag naar tafel, zodat het flakkerende vlammetje van de verjaardagskaars het niet begaf.

‘*Happy birthday to you...*’ zette ze met haar innemende smile in. De kinderen vielen haar bij.

Terwijl ze zongen, keek Null hen een voor een aan. Hun slungelige zoon. Hun verlegen, zorgzame oudste dochter. En die vrolijke, nieuwsgierige dot van een peuter.

‘...*dear papa! Happy birthday to you!*’

Er volgde nog meer geschater en een applausje toen hij de kaars uitblies. Shunya worstelde met haar ovenwanten om het smeulende stompje te verwijderen, en schoof haar echtgenoot liefdevol een dessertvorkje toe.

‘Gelukkige verjaardag, lieverd’, fluisterde ze in zijn oor, en kuste hem op de wang.

Vol verwachting keken zij en de kinderen toe.

‘Ik...’

Null bedacht zich en zweeg. De weelderigheid van de appeltaart

eiste al zijn aandacht op. Er verscheen een dunne grijns op zijn gezicht, vlak voor hij de dessertvork weer op tafel legde, zijn beide handen uitstak en het stuk cake in één keer naar zijn mond bracht.

De hap die hij nam was zo enorm dat minder dan de helft van de taart overbleef.

Hij kauwde en kreunde van genot.

‘O wauw. Dit is heer...’ begon hij.

Toen draaiden de pupillen van zijn ogen weg, tot er alleen wit met gesprongen rode haarvaatjes overbleef. Hij kokhalsde een paar brokken taart terug uit op tafel, gevolgd door stinkend wit schuim. Zijn lichaam schokte, klapte dubbel en donderde met stoel en al tegen de grond.

Null Evans was dood voordat zijn schedel met een doffe klap de tegelvloer raakte.

‘Papa?’ vroeg Tre met haar ministemmetje. De rest van het gezin keek onbewogen toe. Na een tel of twee stilte veegde Shunya geconcentreerd elk kruimeltje taart dat nog op tafel lag bij elkaar met haar ovenwant en gooide de restjes in de vuilbak. En de ovenwant erachteraan.

‘San, liefje, wil je je jas even halen en je moeder helpen?’ vroeg Sunya aan haar tienerzoon, terwijl ze haar eigen jas aantrok en dichtritste tot over haar hoofd. ‘Als je wil mag je die van je vader gebruiken voortaan, die is minder versleten dan de jouwe.’

De buurman was net klaar met het witten van zijn hek, toen Shunya en San hijgend het afkoelende lijk over het tuinpad sleepten. Bij het trapje naar de stoep lieten ze hem los, zodat hij in de goot rolde.

‘Dat was snel!’ merkte buurman Harom op.

‘We hebben dan ook niet alle tijd van de wereld. Ik moet nog boodschappen doen, Ba heeft huiswerk, San moet naar de fabriek’, was Shunya’s antwoord, terwijl ze op adem kwam.

‘Hebben jullie spek gegeten? De geur hangt in de hele straat.’

‘Ja hoor. Heeft me mijn trouwring gekost.’

‘Die heb je toch niet meer echt nodig, nu’, zei Harom goedbedoeld.

‘Vind je het erg als ik even...’ vroeg Shunya aan hem, terwijl ze naar zijn druipende verfkwast wees.

‘Natuurlijk niet, ga je gang!’

Ze nam de kwast met de witte verf van hem over en schilderde zo groot ze kon de cijfers drie en nul op de rug van Nulls basketshirt.

Harom keek toe en gebaarde toen naar het einde van de straat: ‘Wat een timing!’

De vuilniswagen, zo’n ouderwets model met een hydraulische pers die het afval samendrukte, kwam ronkend aanrijden en stopte een eindje verderop. Daar lag eveneens een lijk op de stoeprand klaar. Een kleine, mollige vrouw met rode krullen. Ze had een houten bordje om haar nek, met het getal 30 erop.

Ze keken met z’n drieën zwijgend toe hoe de chauffeur van de vrachtwagen uitstapte, puffend het lijk over zijn schouder gooide en in de open laadbak dumpte. Daarna kwam de vuilniskar tot stilstand bij de familie Evans.

‘Lieverd, help meneer even’, droeg Shunya haar zoon op.

De vuilnisman nam Null bij zijn schouders, San deed de voeten. Met een nogal theatrale zwaai landde zijn vader boven op de buurvrouw met de rode krullen in de bak.

‘Dank je, jongen. Mevrouw’, groette de vuilnisman. Voor hij weer achter het stuur plaatsnam, duwde hij op een knop die de afvalpers in werking zette. De vrachtwagen reed verder de wijk in met het geluid van brekende botten en scheurend vlees.

Shunya gaf haar zoon een schouderklopje en liep terug naar het huis.

‘Kom op, jongen. Tijd om naar je werk te vertrekken.’

TIJD TOT STORM: 1 JAAR EN 11 MAANDEN

Etage honderdzestig. Kleinvee op kooien.

Verdiepingen van beton, staal en hard kunstlicht ratelden voorbij. De grote liftcabine was een open platform met traliewanden, waar de wind doorheen gierde. Stro en opgedroogde mest op de grond.

Etage honderdtweënzestig. Kleinvee op kooien.

Lily Rieder-Dubois leunde tegen de bedieningsconsole van de goederenlift. Die steeg veel te langzaam naar haar zin. Er plakte stront aan haar schoen. Haar hart bonkte in haar borst. Haar kapsel plakte in zweterige slierten over haar karamelbruine voorhoofd. Ze rukte de Re:breather van haar gezicht en hapte raspand naar adem. De stank van dierenuitwerpselen drong meteen haar neus binnen. Ze kokhalsde.

Een goedkope robotstem telde hardop de verdiepingen.

Etage honderdachtenzestig. Kleinvee op kooien.

Geblaas en gemekker vlogen voorbij. En dan weer even niks.

‘Hoe ver naar het dak?’ riep ze schor uit.

‘Dit is een standaard VertiFarm. Tweehonderd verdiepingen’, antwoordde Eldorado Weber doodkalm. Hij stond midden in de lift, wijdbeens. Zijn vingernagels waren zwartgelakt, zijn oogschaduw perfect intact. Niets aan hem verried dat ze net hadden moeten vechten voor hun leven, en dat dat nog niet voorbij was.

‘Hoe gaat het met Ro?’ riep Samuel over het lawaai van de lift heen.

Lily wreef sussende cirkels over de rug van het meisje dat half bewusteloos tegen haar aanleunde, ogen gesloten, mompelend als een slaapwandelaar.

‘Slaperig door het gas dat we gebruikt hebben, verder oké’, antwoordde Lily. ‘En hij daar?’ Lily knikte naar de man die aan Samuels voeten lag, op de bodem van de goederenlift, tussen stro en keutels.

Etage honderdtachtig. Scharrelkippen met gesimuleerde uitloop.

‘Ik denk dat hij geraakt is’, zei Samuel, half in paniek. De man had zijn ogen dicht en kreunde luid. Doorsnee bouw, ringbaardje. Veertig, vijftig, zestig: moeilijk te zeggen. En een enorme bloedvlek ter hoogte van zijn buik.

‘Opzij. Trek zijn shirt omhoog’, instrueerde Atlas, die bij de kermende man knielde. De witte vlekken in het gelaat van de jonge dokter waren rood aangelopen van de inspanning.

‘Hij moet het halen, of dit was voor niks, Atlas’, riep Lily over het geratel van de lift heen.

‘Komt goed. De kogel heeft hem geschampt. Ik kan hem oplappen zodra we aan boord zijn.’

Etage honderdachtentachtig. Lactosevrij melkvee.

‘Iedereen oplettend, alstublieft’, sprak Eldorado, met zijn exotische tongval die woorden vervlocht en herschiep. ‘Zodra de lift tot stand komt, rennen naar de overkant. Daar kan je trappen naar het dak.’

Etage honderdnegenennegentig. Lactosevrij melkvee.

‘Samuel, help me even’, riep Atlas. Ze haakten hun armen onder de oksels van de neergeschoten man en hesen hem tussen hen in overeind. ‘Klaar?’

Op hetzelfde moment kregen tientallen miljoenen kijkers in de hele Nieuwe Unie dezelfde kop op hun muur, scherm, spiegel, koelkast of autovoorraat te zien.

‘Dit is NUStream 24-7 en ik ben Fernand Paupiette.’

Ernstige blik. Overdreven articulatie. Barok kapsel.

‘Ik onderbreek ons normale nachtprogramma met breaking news, dat u zal schokken. Ik wil u niet in paniek brengen, maar het is pure horror. Ik vertel u wat het is, als u eerst een van deze advertenties bekijkt.’

Etage tweehonderd. Wagyrunderen op gras. Stilte alstublieft.

De veelift kwam tot stilstand. Het hek klepperde open.

En even was er een moment van volmaakte rust.

Voor hen strekte zich een groene weide met sappig gras uit, aan alle kanten begrensd door panoramische vensters, die uitkeken over de slapende stad. Op het zacht verlichte grasveld staarden een tiental bruinzwarte koeien hen lui aan, kauwend. Achter elk beest was een robot in de weer met het opruimen van koeienstront.

‘Is dat... Vivaldi?’ vroeg Atlas, doelend op de vrolijke klassieke muziek die uit onzichtbare speakers klonk.

Toen verscheen met het donderende geraas van raketmotoren de gevechtsdrone, aan de andere kant van het glas. Geweerlopen draaiden hun kant uit. Op de flanken van het gevaarte prijkte in grote letters NUPO.

‘Rennen’, sprak Eldorado zonder stemverheffing, en voegde zelf de daad bij het woord.

Op hetzelfde moment opende de drone het vuur.

‘Het ziet ernaar uit’, kondigde Fernand Paupiette aan, vanachter zijn nieuwsdesk, ‘dat president Lily Rieder-Dubois al na één jaar aan het hoofd van onze trotse natie helemaal gek geworden is.’

Donkere, onheilspellende luchtbeelden. Een buitenwijk van de Nieuwe Unie, na middernacht. In de verte torende de Muur boven de omgeving uit.

‘Uw president, het meisje dat u zelf verkozen hebt, heeft zonet tijdens een spectaculaire overval twee gevangenen bevrijd uit een zwaarbewaakte, geheime gevangenis. Het gevangeniscomplex zit onder de grond, aan de voet van deze VertiFarm-toren.’

De nieuwsdrone zoomde in op een flatgebouw van exact tweehonderd verdiepingen, voornamelijk bewoond door koeien, varkens en kippen.

Op de bovenste verdieping was de hel losgebarsten.

Lily zat gehurkt verscholen achter een omvergeknalde wagyukoe, of wat er nog van over was. Machinegeweren ratelden, glas verbrijzelde, runderen loeiden. De allegroviolen van Vivaldi’s ‘Lente’ waren tussen twee salvo’s in nog vaag hoorbaar.

Ze keek om het morsdode achtereind van de koe heen.

Daar. De trap naar het dak. Niet ver meer.

‘Hooguit tien meter. Nu!’ riep ze.

Lily trok de slaapwandelende Ro achter zich aan. Atlas en Samuel sleepten de semistervende man over het gras voort. Ze doken onder de kogelregen door en sprintten zo snel ze konden naar de metalen trap aan de verste rand van het indoor graasland.

‘Zoals u live kan zien zijn president Rieder-Dubois en haar medeplichtigen onderweg naar het dak van VertiFarm 20B.

Ze slepen de twee bevrijde gevangenen achter zich aan. Haar handlangers zijn geïdentificeerd als haar echtgenoot, haar minister van Volksgezondheid, dokter Atlas Vanbuuren, en de mysterieuze zoon van Arend Weber, Eldorado Weber. Het is onduidelijk wat hun bedoeling is, maar goed kan die niet zijn. De helden en heldinnen van de NUPO proberen hen uit alle macht tot staan te brengen.’

Door de zoomlens van de nieuwsdrone was te zien hoe Lily, Eldorado, Atlas en Samuel de trap naar de dakverdieping bereikten, terwijl ze twee gewonden met zich meezeulden.

‘Heidi Susselstück vervoegt ons nu vanuit de lucht, zij is op weg naar de plaats delict. Heidi, wat weten we al?’

De eeuwig verbaasde blik van de te vaak gebotoxte verslaggeefster vulde het scherm. Helm op haar hoofd, helikopterwieken dreunend op de achtergrond.

‘Zijn we... O, nu al. Hallo! Ik hoop dat je mij kan horen, Fernand! Ik heb zonet bevestiging gekregen van de identiteit van de twee gevangenen die door Lily Rieder-Dubois en haar – dat kunnen we nu wel objectief zeggen – misdadige bende illegaal uit de gevangenis zijn gebroken. Het gaat om Ro van de Ro’s. U thuis kent haar als de enige overblijvende helft van de schattige tweeling, die beroemd werd door de eh... roemruchte oceaantocht van Lily, aan boord van zeiljacht Vaga-B. Maar uiteraard is Ro van de Ro’s vooral een tot levenslange opsluiting veroordeelde terroriste.’

Oude videobeelden. Ro en Ro als achtjarige poppetjes, vuile kleren, wild haar, kraaloogjes. Overleden Ro, dodelijk gewond op Lily’s rug tijdens de vulkaanuitbarsting op Vatna. De overgebleven

Ro, bungelend aan een parachute, spartelend om uit de omhelzing van Lily te raken. De explosie die een gat in de Muur blies en een derde van de Nieuwe Unie onder water zette.

‘Hebben we enig idee waarom Lily deze staatsgevaarlijke, veroordeelde misdadigster heeft bevrijd? Tenslotte heeft dat meisje duizenden doden op haar geweten?’ vroeg Fernand onnodig traag en luid vanuit de studio.

‘Absoluut niet’, schreeuwde Heidi in haar heli. ‘Maar ik denk dat we, zonder op de zaken vooruit te lopen, kunnen zeggen dat de president het niet kon verdragen dat een vriendinnetje van haar opgesloten zat. Een veel groter raadsel is de andere gevangene die ze met geweld uit de kerker heeft gehaald.’

‘En wie is dat, Heidi?’

‘Hij was jarenlang een spook, het brein achter de regering-Fauclasse en wellicht die daarvoor ook al. Het is de oud-minister van Spionage, die samen met de hele vorige regering werd opgesloten wegens mensenhandel, fraude, diefstal van overheids gelden en landverraad.’

‘Is dat ook een van Lily’s vrienden?’

‘Nee, Fernand, integendeel. Je zou kunnen zeggen dat Lily zonet haar grootste vijand uit de gevangenis heeft gehaald, op gevaar van eigen leven. We kunnen niet anders dan voorzichtig concluderen dat ze wellicht helemaal de pedalen kwijt is.’

Het dak van de VertiFarm was een helikopterplatform en bood dus geen enkele beschutting. Er hingen grote zwarte wolken in de hemel, en de maan was een fijn streepje.

De drone die net een verdieping lager een paar ton van ’s

werelds duurste biefstuk aan flarden had geschoten, kreeg gezelschap van twee andere, identieke toestellen.

‘DIT IS DE NUPO. STAAN BLIJVEN OF WE SCHIETEN. LAATSTE WAARSCHUWING’, blèrden hun megafoons.

‘Lily?’ vroeg Ro plots, alsof ze heel even uit haar slaapstand ontwaakte. Ze was doodsbang.

‘Stil maar, Ro. Dit is zo voorbij’, suste Lily. Ze greep Ro’s hand en kneep.

Ze deinsden allemaal onbewust een pas achteruit, rug tegen rug.

‘Nu’, zei Lily.

Op haar teken staken zijzelf, Samuel, Atlas en Eldorado hun vrije hand in de lucht, als teken van overgave, terwijl ze met hun andere hand de gevangenen bleven ondersteunen.

In dezelfde beweging liet Eldorado achteloos de drie metalen balletjes vallen die hij al die tijd in zijn handpalm had meege dragen.

‘En daar hebt u het, het moment van overgave. Einde van de dolle rit voor president Rieder-Dubois. Ex-president, moet ik zeggen, want dit zal haar ongetwijfeld haar kop kosten. Wat is hier aan de hand, Heidi? Een soort studentengrap?’ grinnikte Fernand Paupiette hoofdschuddend.

‘Ik denk niet dat de ordediensten het zo gaan zien, Fernand. Het is natuurlijk niet de eerste keer dat onze jonge presidente het niet zo nauw neemt met de wetten en regels van haar eigen land. Maar laat ons niet oordelen, wij moeten neutraal blijven, zelfs als wat we zien dom, illegaal en het einde van haar politieke carrière is. Mijn helikopter is overigens net aangekomen bij de plaats delict. Ik zie dat... Wacht eens even...’

De drie balletjes waren niet groter dan een limoen. Ze rolden elk een andere kant uit, eerst traag, dan steeds sneller en sneller, haast onzichtbaar in het donker en in de commotie rond de overgave van Lily en haar trawanten.

De balletjes kaatsten over de oneffenheden van de dakbedekking, doelgericht op elk van de drie drones af.

Tegen de tijd dat de AI-systemen van de NUPO opmerkten wat er aan de hand was, was het al voorbij. De botsballen stuiterden over de dakrand en spatten midden in de lucht uit elkaar, in drie glinsterende wolken van minuscule hightech, die zich vervolgens als een zwerm bijen op elk van de drones stortten.

De drones openden nog het vuur, maar zelfs de kogels uit hun geweerlopen werden door de nanobots uit Eldorado's speelgoed tot atomen gereduceerd. Miljoenen nauwelijks zichtbare robotjes haalden in een mum van tijd de drones uit elkaar. Een tel later waren de toestellen niet meer dan een flard stof aan de nachtelijke hemel.

Onder hen, op de verdieping van het wagyuslachthuis, ratelden de liftdeuren. Geschreeuw. Legerlaarzen dreunden op nat gras.

‘We moeten nú weg. Ze zitten ons achterna’, riep Samuel.

‘Fernand, er is een nieuwe ontwikkeling. Een van de handlangers van onze presidente heeft met een hoogtechnologisch wapen de gevechtdrones euh... buiten gevecht gesteld.’

‘Spectaculair, Heidi. Spannend! En wat nu?’

‘We zien vanuit onze helikopter – die gelukkig onbeschadigd is, ik ben oké, maak je geen zorgen over mij – dat de ontvoerders en de twee gevangenen nog steeds op het dak staan. NUPO-soldaten

zijn op weg naar boven om hen in te rekenen. Maar wacht even, Fernand. Is dat... Kunnen we een beeld krijgen van... Ik snap niet goed wat er gebeurt.'

Een van de zwarte wolken in de donkere hemel boven de Nieuwe Unie maakte zich los van de rest van het wolkendek en zakte geruisloos naar het dak van de VertiFarm.

Het gevaarte was makkelijk honderdvijftig meter lang en ongeveer half zo breed. Het leek zachtjes te pulseren, als een ademend dier.

Een luchtschip, zwart als de nacht.

De zeppelin stopte een metertje boven het dak. Een luik klapte open. De voortvluchtigen wierpen zichzelf aan boord. En net op het moment dat een NUPO-team de top van de VertiFarm bereikte, trok het schip met een rotvaart op en verdween in de nacht.

De majoor die het team aanvoerde, een rijzige vrouw met een korte blonde paardenstaart, schreeuwde iets naar haar troepen. Ze schouderde haar geweer en vuurde nog een paar vergeefse schoten af. Ze vloekte.

'Heidi, was dat... een luchtballon?'

'Daar leek het op, Fernand.'

'Het lijkt er ook op dat we, na een corrupte president in de vorige regering, opnieuw met een primeur zitten: een voortvluchtige president! Historisch! Slecht voor de beurzen, ongetwijfeld. Ik voorspel chaos en paniek, Heidi. Maar we moeten voorzichtig blijven. Wij van de media hebben ook onze verantwoordelijkheid.'

'Dat klopt, Fernand. En weet je wat ik me nu afvraag, Fernand?'

‘Wat vraag jij je af, Heidi?’

‘Zouden ze het al geweten hebben dat ze dit gingen doen, onze president en haar Samuel?’

‘Wat bedoel je?’

‘Zouden ze dit plan al gehad hebben, zowat een maand terug, toen de toekomst hen nog toelachte? Toen we met z’n allen aan onze streams gekluisterd zaten, vertederd en verrukt?’

‘Je bedoelt het huwelijk, Heidi? Dat zogenaamde “sprookje”?’

Hij spuwde ‘sprookje’ uit alsof het al een tijdje vastzat tussen zijn tanden.

‘Ja, Fernand. Maar helaas. Het ziet ernaar uit dat dat allemaal afleiding was. Dat onze eigen president ons in slaap heeft proberen wiegen met glitter en glamour, terwijl ze complotten smeedde. Het zou me niet verbazen als ze de staatskas onderweg nog geplunderd heeft ook.’

‘Laat ons niet te hard van stapel lopen, Heidi. Misschien moet de kijker zelf oordelen over die huichelachtige poppenkast van een maand geleden. We kijken nog eens naar de beelden. Als u eerst een van deze advertenties aanklikt, natuurlijk!’

2

TIJD TOT STORM: 2 JAAR

‘Dit kan niet echt aan het gebeuren zijn. Niet vandaag. Wisper, zeg me dat ik droom.’

Het is geen droom, Lily. Geef me een minuutje, ik praat met het besturingssysteem van de lift. Dit is zo opgelost.

‘Ik ben al te laat, Wisper.’

Wacht, deze lift heeft een ingebouwde holocube. Ik kom je gezelschap houden.

De glazen lift plakte als een klein insect tegen de krullerige pracht van de presidentiële toren, het hoogste gebouw van de Nieuwe Unie.

‘Hier ben ik!’ riep de man in een ouderwets pak die plots naast haar verscheen. Hij tikte met zijn wandelstok op de grond en frunnikte glimlachend aan zijn oranje snor. Arend Weber. Enkel voor Lily ook bekend als de lichamelijke verschijning van de computer in haar eigen hoofd. Wisper, de slimste vorm van artificiële intelligentie die ooit was ontwikkeld.

Of beter: die zichzelf had ontwikkeld.

Hij volgde haar blik naar buiten en glimlachte.

‘Op een dag, Simba, wordt dit allemaal van jou!’ fluisterde hij.

Lily keek hem even aan, met een diepe frons. ‘Wat zeg je toch weer?’

‘*De Leeuwenkoning*. De beste film uit de geschiedenis. Serieus. Nooit van gehoord?’ fronste het mannetje terug. ‘Anyway. Dat is hoe mensen voor de Tip zeiden: “Wauw, mooi uitzicht.” “Beton”, is

het woord dat jij zou gebruiken.’

‘Dat is het ook’, moest Lily toegeven. Ze had dit panorama al vaker gezien, maar meestal zonder veel tijd om het in zich op te nemen.

Onder een vlekkeloos blauwe hemel, de zon hoog en fel, strekte zich het dichte stadsweefsel van de Nieuwe Unie uit. Tweehonderd miljoen zielen in woontorens met ingebouwde tuinen en airco, torens die ze nooit hoefden te verlaten als ze dat niet wilden. Aan de horizon kon Lily het fijne, donkere lint van de Muur zien, die hun stad afboordde. Ze wist ook precies – daar, een beetje links naast het noorden – waar de breuk zat die de bomaanslag van Ro en Pringle had veroorzaakt.

Een jaar geleden al.

Een jaar geleden nog maar.

‘Daar, je ouderlijk huis’, wees Weber met zijn stok aan.

En inderdaad, vanop deze hoogte kon je de chicste wijk van de stad goed zien liggen: individuele villa’s van twee of drie verdiepingen. Het voorrecht van de allerrijksten. Van hieruit kon ze de kleine koepels zien blinken die de privétuinen overspanden. Onder een van die koepels was ze opgegroeid, in de luxe en weelde van haar sponsorgeld. Gezellig ontbijten met papa en dada. Elke dag een ander kapsel, en zich zorgen maken over hoeveel likes dat opleverde. Verder niks.

Heel even voelde ze die vrolijkheid weer, bonsde de beat van *Cuts With Guts* door haar ziel.

‘Dat waren tijden, hé’, zei Arend Weber.

‘Ik vergeet altijd dat je in mijn hoofd kan kijken.’

‘Nu zag ik het gewoon aan je blik.’

Vanuit de lift kon ze ook over de Muur heen kijken. Aan de horizon zag ze een dunne streep glinsteren. De zee, die al het ijs op aarde en een groot deel van de bewoonde wereld had opgeslokt. Maar ook de plek die haar, Lily, geboetseerd had tot wie ze nu was. Tijdens haar tocht dwars over de Atlantische Oceaan werd ze het meisje dat de wereld de ogen opende. Het meisje dat een jongerenopstand veroorzaakte. Een Vuilzwerper werd aan boord van de Vaga-B. Het schip door een storm loodste. Levens redde. Vrienden maakte. Samuel kuste.

Weigerde bevelen te volgen. Waardoor een wonderlijke stad van gekleurd plastic vernietigd werd. Ze goeie vrienden kwijtraakte. Ze verbannen werd naar een kale rots, in het niemandsland tussen twee ruziënde naties.

Ze zuchtte.

‘Zal ik iets van Ed Sheeran voor je opzetten?’ vroeg Arend Weber. ‘Om wat te kalmeren?’

‘Wie?’

‘Laat maar. Maar. Aar.’ Weber bleef steken in zijn laatste woord, en verdween. Eerst zijn onderkant, dan zijn bovenkant.

‘Wat ge...’

Lily deed het net niet in haar broek van schrik – het scheelde echt niks – toen de lift zonder enige waarschuwing weer in beweging kwam en zijn tocht naar beneden voortzette met een gestaag oplopende snelheid.

Storing verholpen, sprak Wisper in haar hoofd, als een neutrale stationsomroepster.

‘Dat voel ik! Had je dat niet een paar seconden eerder kunnen zeggen?’

Sorry. Ik ging ervan uit dat je haast had. Er wordt op je gewacht beneden.

‘Aha! Daar bent u! Eindelijk, zou ik durven zeggen, maar bon, u bent de president. Volgt u mij?’

De grijze vrouw met de grijze knot op haar grijze hoofd stak een grijze vinger op en wenkte haar, ter onderstreping van haar grijze stemgeluid. Lily kon niet anders dan zo snel mogelijk haar zware tas van de liftvloer hijsen en de vrouw achterna rennen, wat om verschillende vestimentaire redenen niet goed lukte.

‘Hier mag u wachten tot u het signaal hoort. En het is belangrijk dat u er stevig de pas in zet, het afleggen van uw deel van het parcours zou niet langer dan twee minuten mogen duren, anders loopt de rest van de planning vertraging op.’

Lily ging precies op de plaats staan die haar werd aangewezen. In het halfduister naast haar stond de mooiste man van achttien die ze ooit gezien had. Samuel. Hij floot tussen zijn tanden toen hij Lily in de gaten kreeg.

‘Wat ben je mooi!’

‘Twee minuten!’ kraste de grijze dame opnieuw, en verdween.

‘Wie. Is. Dat. Mens. Toch?’ herhaalde Samuel voor de tiende keer die week.

‘Mijn minister van Protocol en Feestelijkheden’, antwoordde Lily met dichtgeklemden kaken, ook al voor de tiende keer.

‘Maar... waarom bestaat ze?’

‘Voor de zoveelste keer: ze wás er plots. Uit het niets. Een van de vele cadeautjes van mijn voorganger’, siste Lily terug.

‘Twéé minuten!’ snerpte Samuel, met zijn vinger in de lucht.

Lily proestte het uit.

Ze stonden wat naast elkaar te schuifelen. Bloednerveus.

‘Doen we dit echt?’ vroeg Samuel, meer aan zichzelf dan aan Lily.

‘Daar lijkt het op’, antwoordde Lily.

‘Je ziet er echt fantastisch uit.’

‘Jij ook.’

Er viel een stilte. Vaag geroezemoes in de verte. Lily veranderde de tas die ze droeg voor de vierde keer van arm.

‘En je hebt niets meer gehoord van je ouders?’ begon ze.

‘Toch wel’, zei Samuel fijntjes.

‘O?’

‘Dat ze hun vliegtuig kunnen sturen om mij op te pikken, zodra ik weer voor rede vatbaar ben en naar huis wil komen om mijn plaats in de familie in te nemen.’

Lily zweeg even. En zei toen: ‘Gratis reisje. Misschien te overwegen.’

Samuel lachte: ‘O, maar mijn besluit staat al vast. Ik ga hen...’

Luid geroffel onderbrak hem abrupt.

En toen: hoog, snerpend trompetgeschal. Een prachtige glijdende melodie, iets tussen doedelzak en trombone.

De enorme dubbele deur waar ze voor stonden te wachten, werd geopend. De volle kracht van de drums en klaroenen golfde op hen af. Voor hen lag een door glazen wanden omzoomde zaal, met daarin een uitgestrekte zee van gele bloemen; koolzaadbloesem, zover het oog reikte. En in die zee een zorgvuldig uitgemaaide cirkel, waarin honderden genodigden zich naar hen omdraaiden. Blauw-gele banieren met de zes sterren van de Nieuwe Unie wapperden van

het hoge plafond naar beneden.

Vertrekken was voor Lily de grootste uitdaging. Bij haar eerste stap voelde ze niet alleen het gewicht van de tas, maar ook de ontzagwekkende massa van haar jurk aan haar schouders en bekken trekken, alsof ze naar de bodem van een zwembad zonk.

Het hielp ook niet dat er bij de jurk heel erg ongemakkelijke schoenen pasten. De hele fucking wereld was vergaan, maar stiletto's waren blijven bestaan. Begrijpe wie het kon.

Ze zette zich af, en daar gingen ze. Hand in hand liepen Lily en Samuel door een pad in de frisgele koolzaadpracht, tot ze de rand van de cirkel bereikten.

En wat een majestueus gezicht waren ze.

Hij in een donker pak, met daaroverheen een op zijn prachtige lichaam gegoten, halflange uniformjas die glinsterde als groene smaragd. Dat kwam omdat hij gemaakt was van honderden oude printplaten, uit lang geleden weggegooide elektronica. Al die kleine schubben van groene kunststof en hun intrigerende zilveren en gouden patronen van chips en verbindingen vormden samen een vorstelijk uitziend pantser.

En Lily... De televisiedrones die hun aankomst vastlegden, konden geen genoeg krijgen van haar verschijning. Elk beschikbaar Vuilzwerperschip had wekenlang lading na lading plastic uit de oceaan gevist, waaruit de strenge expertenogen van Fana en Ferran alleen de fijnste specimens hadden weerhouden.

Het eindresultaat was verbluffend. Lily droeg een adembenevend strakke jurk van volgens aloude tradities gerecycled materiaal. Een diep uitgesneden rug en een slanke taille waaierden uit in een

twintig meter lange sleep, in alle kleuren die het menselijk oog kon waarnemen. Haar lichtbruine huid contrasteerde perfect met het geheel. Het ooglapje dat ze over haar rechteroog droeg, was van een fijnmazig geklost kant, dat doorzichtig leek, maar het niet was. Haar kapsel bestond uit een hoog opgestoken complex van spierwitte vlechten. Een sierlijke tiara en bijpassende oorbellen van geslepen blauw, wit en geel glas bekroonden het geheel.

Zodra Lily en Samuel de cirkel betraden, scheidden hun wegen. Zij ging naar links, hij naar rechts, en zo begonnen ze elk aan een rondgang langs de erehaag die voor hen klaarstond.

Spontane zuchten van bewondering gonsden door de rijen toeschouwers, die ook stuk voor stuk in hun meest ceremoniële kledij waren gehesen. Langs de contouren van de cirkel volgden lange jurken, toga's, gala-uniformen, antieke gewaden en smokings elkaar op. Op een langgerekt podium aan de zijkant stonden de muzikanten, eveneens in traditionele kledij van de wonderlijkste materialen, met hun trommels en blaasinstrumenten van oude flacons, houten meubelstukken, metalen olievaten, rioleringsbuizen, conservenblikken en omgebouwde huisraad. Lily herkende Intendo en Baby Shark, die broederlijk naast elkaar de longen uit hun lijf trompetterden.

Met grote, trage passen schreed Lily de halve cirkel rond. Ministers, NUPO-officieren, hoge ambtenaren en zakenlui knikten bewonderend. De weddingplanner a.k.a. minister van Protocol had holocubes op deze plichtigheid ten strengste verboden, dus er waren alleen mensen van vlees en bloed. Gescreend, getest, ontsmet en opnieuw getest, om zeker te zijn dat geen enkele schimmel of virusmutant het trouwfeest kon verstoren. Lily wist dat er een hoge